

TRUMAN CAPOTE

Mic dejun la Tiffany

Traducere din limba engleză
de Constantin Popescu

POLIROM
2012

Al doilea eveniment al zilei a fost tot legat de el. Era spre seară și l-am văzut din nou în timp ce mă duceam să-mi iau cina. Sosise într-un taxi și șoferul îl ajuta să intre în casă, clătinându-se sub un morman de geamantane. Asta mi-a dat din nou de gândit. Până duminică, îmi fierbea capul de-atâtea gânduri.

Apoi tabloul se tulbură și se limpezi în același timp.

Duminica a fost o zi de vară indiană, soarele ardea, aveam fereastra deschisă și am auzit voci pe scara de incendiu. Mag și Holly erau întinse pe o pătură, cu pisica între ele. Părul proaspăt spălat le atârna moale. Erau ocupate: Holly își dădea cu ojă pe unghiile de la picioare, iar Mag împletea un pulover.

— După părerea mea, ai n-n-noroc. Măcar atâta lucru știi sigur despre Rusty: e american.

— Să-l ia dracu'.

— *Scumpo*, e război.

— Și când s-o termina războiul pe-aci mi-e drumul, băiete!

— Eu, una, nu gândesc așa. Sunt m-m-mândră de țara mea. Bărbații din familia mea au fost militari de vază. Bunicului Wildwood i-au înălțat statuie drept în mijlocul orășelului.

— Fred e soldat, zise Holly. Dar mă îndoiesc că va ajunge vreodată statuie. S-ar putea totuși. Se spune că omul cu cât e mai prost, cu atât e mai viteaz. Fred e destul de prost.

— Vorbești de Fred, băiatul de la etaj? N-am știut că e militar. Dar chiar pare prost.

— Ahtiat, nu prost. E disperat să-l lase cineva înăuntru, să nu mai stea pe-afară. Dacă te tot zgâiești cu nasul lipit de geam, nu prea ai cum să nu pari prost. Oricum, el e alt Fred. Fred e fratele meu.

— Cum poți să spui despre cineva, c-c-carne din c-c-carnea ta și s-s-sânge din s-s-sângele tău, că e prost?

— Ce să fac dacă e prost?

— Păi, e de prost gust s-o spui. Un băiat care se luptă pentru tine, pentru mine, pentru noi toți.

— Ce-i asta? Publicitate pentru război?

— Vreau doar să știi care e părerea mea. Îmi plac glumele, dar în fond sunt o persoană s-s-serioasă. Mă mândresc că sunt americană. De-asta îmi pare atât de rău de José. Își lăsă jos andrelele. Îl găsești foarte arătos, nu-i așa?

Holly zise „Hm“ și mângâie mustățile pisicii cu pensula de ojă.

— Dacă m-aș putea obișnui cu ideea că mă mărit cu un brazilian și o să *ajung* și eu b-b-braziliană... E un mare hop. Nouă mii de kilometri și nici măcar nu știu limba...

— Du-te la școala Berlitz.

— Ce rost ar avea să se predea acolo p-p-portugheza? N-am auzit pe nimeni s-o vorbească. Singura mea șansă e să-l fac pe José să uite de politică și să devină american. Ce prostie să-ți

dorești, ca bărbat, să devii p-p-președintele *Braziliei*. Oftă și își reluă tricotatul. Probabil că sunt moartă după el. Ne-ai văzut împreună. Crezi că sunt moartă după el?

— Cine știe? Spune-mi, te mușcă?

— Să mă muște? întrebă Mag și scăpă din mână o andrea.

— Da, în pat.

— Nici gând. Ar *trebui*? Apoi adăugă, cu un aer reprobator: Dar râde.

— Perfect. Așa se cade. Îmi plac bărbații care văd umorul situației; cei mai mulți nu știu decât să geamă și să gâfâie.

Mag își retrase plângerea; acceptă părerea ca pe un compliment la adresa ei.

— Da, presupun că așa e.

— În regulă. Nu mușcă. Râde. Ce mai face?

Mag numără ochiurile sărite și începu din nou să tricoteze: unul pe față, altul pe dos.

— Întrebam ce...

— Te-am auzit. Și să nu crezi că nu vreau să-ți spun. Dar mi-e greu să-mi amintesc. Nu mă p-p-preocupă chestiile astea. Așa cum se pare că te preocupă pe tine. Le uit ca pe un vis. Sunt sigură că asta e atitudinea n-n-normală.

— O fi normală, scumpo; eu, una, prefer ceea ce e firesc. Holly făcu o pauză în procesul de vopsire cu ojă roșie a mustăților cotoiului. Ascultă, dacă nu poți să-ți amintești, încearcă să lași lumina aprinsă.

— Te rog să mă înțelegi, Holly. Sunt o persoană foarte, foarte *convențională*.

— Prostii. Ce e rău dacă vrei să te uiți bine la tipul care-ți place? Bărbații sunt frumoși, mulți dintre ei. José e un tip bine și dacă nici măcar nu vrei să te *uiți* la el, aș spune că nu are parte decât de o porție amărâtă de macaroane reci.

— Nu vorbi așa de t-t-tare.

— Nu se poate să fii îndrăgostită de el. Asta e. Ți-am răspuns la întrebare?

— Nu. Pentru că nu sunt o porție de m-m-macaroane reci. Sunt un om cu inima caldă. E trăsătura de bază a caracterului meu.

— În regulă, să spunem că ai o inimă caldă. Dar dacă aş fi un bărbat pe cale să se culce cu tine, aş lua cu mine o sticlă cu apa fierbinte. E mai sigur.

— Pe José n-ai să-l auzi că se plânge, spuse ea cu satisfacție, și andrelele luciră în lumina soarelui. Pe deasupra, *sunt* îndrăgostită de el. Îți dai seama că i-am tricotat zece perechi de șosete în mai puțin de trei luni? Iar ăsta e cel de-al doilea pulover. Întinse puloverul și apoi îl aruncă în cameră. Ce rost are? Pulovere în Brazilia? Ar trebui să-i tricotez pălării de s-s-soare.

Holly se lăsă pe spate și căscă.

— Trebuie să fie iarnă și pe-acolo câteodată.

— *Plouă*, din câte știu. *Zăpușeală*. *Ploaie*. *Junglă*.

— *Zăpușeală*. *Junglă*. Să știi că-mi place.